

Tarık Tufan

— *Kekeme Çocuklar Korusu*

Türk
Edebiyatı
—
Roman

28. Baskı

Tarık Tufan, 1973'te İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'ni tamamladıktan sonra üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümünde yaptı. Marmara Üniversitesi Orta Doğu ve İslam Ülkeleri Araştırmaları Enstitüsü'nde Sosyoloji alanında yüksek lisansını tamamladı. Radyo ve televizyonlarda kültür-sanat alanında programlar gerçekleştirdi. İlk kitabı *Kekeme Çocuklar Korosu* 2000'de yayımlandı. Ardından *Kraliçenin Pireleri* (2002), *Ve Sen Kuş Olur Gidersin* (2004), *Hayal Meyal* (2007), *Bir Adam Girdi Şehre Koşarak* (2010), *Şanzelize Düğün Salonu* (2015), *Beni Onlara Verme* (2017), *Düşerken* (2018) ve *Kaybolan* (2020) yayımlandı. Romanlarının yanı sıra belgesel ve kurmaca film senaryoları yazmaya devam eden Tufan, *Uzak İhtimal* filmiyle 2009'da İstanbul Film Festivali'nde, *Yozgat Blues* filmiyle 2013'te Adana Altın Koza Film Festivali'nde "En İyi Senaryo" ödülleri kazandı. Yazdıkları çeşitli dillere çevrildi. Edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlanıyor.

Kekeme Çocuklar Korosu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Ve Sen Kuş Olur Gidersin
Şanzelize Düğün Salonu
Kraliçenin Pireleri
Hayal Meyal
Kaybolan
Beni Onlara Verme
Bir Adam Girdi Şehre Koşarak
Geç Kalan

KEKEME ÇOCUKLAR KOROSU

Yazan: Tanık Tufan
Editör: Necla Feroğlu

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
1. baskı / Birey Yayınları / 2000

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Kasım 2021 / ISBN 978-625-8036-29-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Atmaca

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kekeme Çocuklar Korosu

Tarık Tufan

Elife...
“Hoş geldin”

I. Önerme:

Eğer hâlâ nefes alıp verebiliyorsan,
hayatta bir şeyleri değiştirebilme şansın var demektir.

Afrika'nın bir bölümünde yaşayan kaplanlar arasında ilginç bir dayanışma örneği sergilenir. Güçlü yağmurlar beraberinde korkunç yıldırımlar taşır buralara. Adeta gökyüzünü yırtan yıldırımlar, yeryüzüne büyük bir gürültüyle inerler. Tarihin içinde tanrıların kavgası ya da öfkesiyle anılır yıldırımlar. Sahici bir öfkenin yansımalarına benzer gerçekten de.

İlginç olan, bu şiddetli yağmurlar yağarken kaplanların birlikte gerçekleştirdiği bir davranıştır; yoğun yağmurlar sırasında açık alanlara çıkmak. Çünkü ağaçların üzerine yıldırım düşmesi olasılığı fazladır. Büyük orman yangınlarına da neden olabilir bu yıldırım düşmeleri.

Açık alana toplanan kaplanlar, gruplar halinde yere uzanır, kafalarını birinin kafasına yaslar.

Tek bir şey yüzünden!

Eğer birinin üzerine yıldırım düşerse, diğerleri de onunla birlikte ölür. Yan yana, göğüs göğüse, kafa kafaya duran kaplanlar böylece ölüme birlikte gitme yemini eder, biri öldüğü anda diğerleri de ölsün diye.

Birbirlerine sahip çıkmak adına.

Dost olduklarını ispatlamak için.

Ölümü birlikte karşılamakla, dayanışmanın en güzel örneğini sergilerler. Birbirlerine ihanet etmeden ve oradan kalkmayı bir an olsun düşünmeden öylece beklerler muhtemel bir ölümü.

Kimi zaman kentin içinde de böyle grupların arasında olduğunuzu düşünürsünüz. Omuz omuza bir yaşam paylaşı-

mında bulunduğunuzu. Statülerden bağımsız yan yana uzanmış insanlar olabileceğinizi düşünürken çıldırtıcı bir şüpheye esir düşersiniz. “Acaba kalkarlar mı birden?” Yıldırım düştüğü anda kalkabileceklerinin korkusu sarar bütün benliğinizi.

Güvenemezsiniz.

Belki de sadece siz değilsinizdir bu duyguları yaşayan, çevresindekilere güvenemeyen.

Kent, yıldırım düştüğünde yalnız kalanların acı hikâyeleriyle doludur. Her bir sokağında, tek başına ölenlerin hazine izleri vardır kentin. Emegini, geleceğini, gülümsemelerini paylaşan insanların, müthiş bir gürültüyle üzerlerine düşen yıldırımların altında, hiç ummadıkları bir anda tek başına kalmalarının çaresizliği okunur yüzlerinden. Asıl soru, sonra kalanın kim olacağı sorusudur.

Kimin hangi mazeretle kalkacağı...

Ya da kimin yakın durduğu halde diğerlerine temas etmediği...

Bu yüzden kentin düşüş hikâyelerinde trajik bir yalnızlık vardır. Korkunun ve çıkarların, her şeye rağmen yaşamı kutsamanın verdiği bir ihanet duygusu.

Her şeye rağmen, onursuz da olsa, yaşamı kutsamanın tiksindiren yüzleri.

Şimdi böyle bir tedirginlik duygusu taşıyorum içimde.

Kimseden emin olamıyorum, sırf bu yüzden. Dahası gök gürültüleri duyulduğunda orada olabileceğimden bile kuşkuluyum.

Bu lanet olası kuşuklar tek tek tüketiyor hepimizi.

Yağmur yağıyor...

Gök gürlüyor...

Birazdan yıldırımlar düşecek kentin sokaklarına...

Eminönü Meydanı...

– Merak etme. Uzun zaman kalmayacağım. Biraz eşlik etmek istedim, o kadar.

– Yoo sorun değil. Gerçekten. Fark etmez. Yürüyebiliriz.

– Nasılsın?

– İyi... Fena değilim. Sen?

– Ben de iyiyim. Nereye gideceksin?

– Bilmem. Bakarız. Şimdi Unkapanı'na doğru gideceğim.

– Sana zarar verdiğimi biliyorum. Ama isteyerek yapmadım.

– Boş ver şimdi bundan söz etmeyelim.

– Tamam haklısın. Tekrar geriye dönmeyi istemiyorum. Seni yormak istemem. Ama bilmeni istiyorum. Üstelik...

– Ya başlamayalım, tamam mı?

– Tamam, tamam, olur, sustum.

– Sana bir şey sorabilir miyim?

– Tabii! Sor.

– Gerçekçi olmak zorunda mıyım?

– Ne demek bu?

– Hiç işte, gerçekçi olmak zorunda mıyım?

– Ee... Şey... Evet. Galiba öyle. Gerçekçi olmak zorundasın.

– Onlara para vermeyeceğim.

– Kimlere? Ne parası?

– Şunlara diyorum ya! Sesi çok kötü kadının.

– ...

Eminönü Meydanı, seyyar satıcılar olmamasına rağmen oldukça kalabalıktı. Zabıta memurları kenarlarda beklettiklerine göre, seyyar satıcılara izin vermiyor olmalılar. Buna rağmen pazar yeri kalabalığı devam ediyor. Bu kalabalık, bu meydan kuruldu kurulalı varmış gibi geliyor insana. Meydan Anadolu kokuyor. Bir Anadolu şehrinin görüntüleri var ortalıkta. Eğer Galata Kulesi'nin hüznü yüzü olmasa, Kız Kulesi cilveleşmelele denizle, Boğaz'ın kibri ortalığı sarmasa ve Galata Köprüsü'nün bilge bakışlarını hissetmesek...

Hayır, burası yine de İstanbul. Kendisini apaçık hissettirecek kadar İstanbul. Vapur iskelesinin önündeki insan yığını hızlı adımlarla yürüyor. Esmer tenli adamların giydikleri ceket ve pantolonlarda gözle görülür uyuşmazlıklar var. Çizgili gömleklerin üzerine kareli ceketler. Cascavlak parlak renkli gömlekler. Bordo ya da koyu yeşil renkli takımlar. Aynalı, ucuz güneş gözlükleri. Başörtüsü bir yana pardesüsü bir yana gitmiş şişman kadınlar. Bu karmaşa garip bir uyum sağlıyor kendi içinde.

Vapur iskelelerinin karşısında, yüksek sesli bir müzik eşliğinde birileri şarkı söylüyor. Bir orgun ve bir elektronik bağlamanın tiz sesinde âmâ genç bir kadın şarkı söylüyor. Kimi zaman müzik kadının sesini bastırıyor kimi zaman da orgun başındaki adam tavernavari bir sesle yardım talep ediyor, körler yararına.

Enstrüman çalanlar da körmüş!

Etraflarına epeyce bir kalabalık birikmiş, izliyorlar. Bazıları kenarda duran bir kutuya para atıyor. Bazıları hoşlarına giden parçaları söylemelerini istiyor. Kadın bazen müziğin gerisinde kalıyor, bazen de önünde gidiyor.

Sesi oldukça kötü kadının!

– Gerçekçi olmam gerekirse para vermeyeceğim.

– Neden?

– Sesi çok kötü. Bunun için para veremem, kör oldukları

için de para talep etmiyorlar. Öyleyse vermemeliyim.

- Onlar dilenmemek için yapıyorlar. Sesini umursama.
- Hem... Hem param yok! Bana balık ekmek ısmarlasana!
- Olur, ısmarlarım.

Deniz kenarında eski süsü verilmiş kayıklarda, Osmanlı kıyafetleri giymiş balıkçıların bağırırları duyuluyor. Kenarda küçük tabureler var. İnsanlar oturmuş, ellerinde yarım ekmek arası balık, üzerine tuz ekip, limon sıkıp yemeye çalışıyorlar. Kılçıklar ağızlarına batmasın diye oldukça dikkatli davranıyorlar. Ellerini bulaştırmak istemeyenler oldukça zorlanıyorlar.

Ortalığa kızarmış balığın cezbedici kokusu yayılıyor.

- Ekmek arası balık yiyelim.
- Yiyelim.
- Hep gerçekçi olmam gerekti.
- Evet.
- Bunu beceremedim değil mi?
- Fena sayılmazdın.
- İyilik olsun diye söylüyorsun değil mi?
- Hayır. Benim yüzümden çok şey yaşadın.
- Biraz zor oldu tabii ki.
- Biraz zor oldu. Biraz zor... Hem bir şey söyleyeyim mi?..

Bazen...

- Eee?
- Bazen her şeyi anlayabildiğimi sanıyorum. Her şey normal gelmeye başlıyor. Bu beni korkutuyor.

"Her acı çekene hayatın devam ettiğini hatırlatmalarından nefret diyorum. O anlarda hayat devam etmiyor aslında. Sen durduğun anda hayat da duruyor. Ama sen yitirmeye devam ediyorsun."

Bir radyo istasyonunda gece programları yapan genç bir adam. Mikrofonun başında gece yarısına kadar hayat hakkında savrulan karanlık ve öfkeli sözler. Fonda doksanlı yıllar var ve bir yandan akıp duran da o yılların acılı, sancılı sesleri.

Zamanın bulanıklaştığı gece yarısında radyo, şehrin farklı yanından yükselen hikâyelerle doluyor: Yaralı ve yalnız genç kadınların, işçi çocukların, mahcup adamların, çaresiz âşıkların hikâyeleri.

Genç bir insanın, karanlık çöktüğü anda başlayan kendisiyle ve hayatla amansız kavgası. Beklentiler, aşklar, hayal kırıklıkları, yüzleşmeler, düşüşler ve umut arayışı.

Kekeme Çocuklar Korosu, yayımlandığı ilk günden itibaren okurun dünyasında derin izler bırakan kült bir ilk roman. Tarık Tufan'ın insanın iç dünyasına dokunan edebi diliyle tanıştığımız ilk ve unutulmaz eseri, bir kez daha okurlarıyla buluşuyor.

teviye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 35

Şifresiz no: 46719

ISBN 978-625-8036-29-9

9 786258 036299

Doğan
Kitap